

Mama, kijk eens!

Het onvoorstelbare verhaal
van Danielle Koch

Urjan Claassen

Voorwoord

Het was mijn psycholoog van het St Anna Ziekenhuis in Geldrop die het voor het eerst hardop uitsprak. ‘Waarom schrijf je je verhaal niet op?’ vroeg ze me tijdens één van onze gesprekken. ‘Het kan je enorm helpen bij het verwerken van je trauma’s.’ Instemmend knikte ik, omdat ik wist dat ze gelijk had. Ik had het al vaak gedacht maar nooit tegen iemand gezegd. Als ik mijn verhalen zou opschrijven, was ik ze kwijt en hoefde ik ze niet langer in mijn hoofd mee te dragen. Het zou verlichten. Bovendien zou het opschrijven van mijn verhaal ook anderen kunnen helpen. Als tiener had ik vroeger het boek ‘Des cornichons au chocolat’ van de Franse schrijver Philippe Labro gelezen. Het waar gebeurde verhaal van het Franse meisje Stephanie die door haar ouders ernstig werd verwaarloosd. Ook zij zat in de misère en dat hielp me op één of andere manier. Ik was niet de enige met problemen en ik voelde me minder eenzaam. Het opschrijven van mijn verhalen zou wellicht veel kunnen betekenen.

Maar het schrijven van een boek is makkelijker gezegd dan gedaan. Het kost erg veel tijd en je moet over voldoende creativiteit en inspiratie beschikken. In alle eerlijkheid is dat niet aan mij besteed en ik zocht iemand die me daarbij kon helpen. Iemand aan wie ik mijn verhalen kon vertellen en die dat vervolgens op papier zou uitwerken. Een schrijver. Een goede vriend van me had weleens boeken geschreven al waren dat wel boeken van een heel ander genre. Tijdens een feestje besloot ik hem te benaderden met de vraag of hij mijn verhaal wilde opschrijven.

‘Zeg Urjan, jij hebt toch weleens een boek geschreven?’ ‘Ja dat klopt. Hoezo?’ vroeg Urjan een beetje verbaasd en hij kwam naast me zitten. Ik dacht even na hoe ik mijn vraag het beste kon stellen. ‘Weet je Urjan, ik heb een heleboel verhalen in mijn hoofd die ik kwijt moet. Voor mezelf en voor anderen. Verhalen over mijn leven.’ Urjan haalde zijn wenkbrauwen op en naam een slokje van zijn koffie. ‘Oh, en dus?’ was zijn enige reactie. ‘Ik wil graag mijn verhalen opschrijven, maar dat lukt mij niet. Zou jij me hier niet bij willen helpen?’ ‘Je bedoelt dat ik een boek over jou ga schrijven?’ vroeg Urjan. Hij keek me verrast

aan alsof hij wilde zeggen: ‘Waarom vraag je mij hiervoor?’ Ik zag zijn verbazing en begon spontaan toe te lichten waarom ik het juist aan hem vroeg. ‘Jij weet toch hoe je een verhaal moet structureren, hoe je dingen goed op papier kunt zetten enzovoort.’ Urjan zuchtte, hij wist niet goed wat hij met mijn vraag aan moest. Ik kreeg een beetje spijt dat ik hem met deze vraag belast had.

‘Ik weet het niet Danielle,’ zei Urjan. ‘Ik heb weleens boeken geschreven, maar dat zijn hele andere boeken dan hetgeen jij nu beschrijft. Boeken die gerelateerd zijn aan mijn werk. Over risicomangement, advies en het organiseren van bedrijven. Dat is toch echt iets heel anders,’ reageerde Urjan bedrukt. Ik baalde van zijn antwoord, omdat ik dit zo graag wilde. ‘Weet je Danielle, het schrijven van een boek is een lang en intensief proces. Ik weet helemaal niet of ik het kan om een dergelijk boek te schrijven. Dat heb ik nog nooit gedaan. Daar moet ik echt even goed over nadenken.’ Starend roerde ik in mijn thee en de moed zakte in mijn schoenen. Na een korte pauze kwam Urjan iets dichterbij zitten en keek me aan. ‘Maar vertel eens Danielle, *als* ik het zou doen, hoe zou je verhaal er dan uitzien?’

Episode I

Van mijn 10de tot mijn 12de levensjaar

1.

Zonnestralen en blauwe lucht

Mijn naam is Danielle Koch, ik ben tien jaar oud en ik ben het gelukkigste meisje van Eindhoven. Sinds vandaag is mijn vader weer samen met mijn moeder. Een prachtig geschenk waar mijn zus Simone en ik niet van durfden te dromen. Eindelijk! Na zo lang wachten.

De afgelopen twee jaar woonde ik samen met mijn moeder Joke, Simone en oma in de Mortierlaan. Ondanks dat we het niet slecht hadden, was het leven van Simone en mij niet compleet. Een stil verdriet beheerste dag en nacht ons leven. Als gevolg van de scheiding van mijn ouders woonde mijn vader Anton niet meer thuis. Waar hij wel woonde, wisten we niet. Sinds de scheiding was mijn vader verdwenen en hadden we niets meer van hem vernomen. Opgelost in het niets. Een klap in ons gezicht en we vroegen ons vaak af waar we dit aan te danken hadden. Wat hadden we fout gedaan waardoor mijn vader niets meer van zich liet weten? We waren dol op hem. Hij was onze superheld en we wilden niets liever dan bij hem zijn. Er met mijn moeder over praten was niet mogelijk. Ze zweeg als het graf. Het onderwerp ‘vader Anton’ was simpelweg taboe en elke poging om hierover met haar te spreken werd in de kiem gesmoord. Omdat we geen adres of telefoonnummer van hem hadden, was mijn moeder helaas onze enige mogelijkheid om met hem in contact te komen. In het begin hebben we nog wel brieven voor hem geschreven, maar omdat deze onbeantwoord bleven, zijn we daar na verloop van tijd mee gestopt. Ons stille verdriet bleef daardoor stil. De enige plek waar het zich openbaarde was op mijn slaapkamer, waar ik ‘s avonds in mijn eentje of samen met mijn zus huilde.

We waren dolgelukkig toen we plotseling, als een donderslag bij heldere hemel, van mijn moeder hoorden dat ze weer contact met hem had. ‘Jullie krijgen de groeten van papa,’ klonk het plotseling tijdens het avondeten en stomverbaasd liet ik mijn lepel uit mijn hand vallen. Volledig in de war keek ik naar mijn zus. In een razend tempo popten er allelei vragen bij me op die ik als een mitrailleur op mijn moeder afvuurde. Ook mijn zus was niet meer te

stoppen. Mijn moeder glimlachte mysterieus en mondjesmaat gaf ze antwoorden op onze vragen. In de weken na dit verrassende teken van leven van mijn vader werd er steeds meer duidelijk. Mijn moeder had al enkele maanden weer contact met hem en het ging goed. Zo goed zelfs dat ze samen hadden besloten dat hij weer thuis zou komen wonen.

Op het moment dat mijn moeder het ons vertelde, sprongen mijn zus en ik een gat in de lucht. Gillend van geluk, vlogen we elkaar in de armen. Mijn zus kon haar balans niet houden en ze viel samen met mij op de grond. De blauwe plek en de schrammen die we aan deze valpartij overhielden, voelden we niet en de tranen van geluk rolden over onze wangen. Op zoiets moois hadden we nooit of te nimmer durven rekenen. Zeker niet na zo'n lange tijd van absolute radiostilte! Omdat oma helaas recentelijk was overleden, leefden we alleen samen met mijn moeder en dat was alles behalve een pretje. Mijn moeder was raar en agressief. Ze schreeuwde veel en was mentaal niet stabiel. Simone en ik begrepen haar niet en we hadden vaak ruzie met haar. Maar helaas hadden we geen keuze en moesten we hiermee dealen.

Maar nu mijn vader weer naar huis kwam, zou het vast en zeker anders worden. Zoals gezegd waren we dol op hem. Hij was onze steun en toeverlaat die alle narigheid voor ons kon laten verdwijnen. Alles zou goed komen en daar hadden we het volste vertrouwen in.

Doordat mijn ouders sinds die zomer weer samen waren, kon ik weer genieten. Ik durfde weer te dromen. Heel voorzichtig op mijn slaapkamer. Kijkend uit mijn raam naar de schitterende zonnestrallen en de mooie blauwe lucht. Dromen over een toekomst van vrolijkheid en geluk.

Mama, kijk eens naar de hemel
en luister naar mijn droom
Ik zie vrolijke blijde kinderen,
lachend onder een boom
Overal ligt snoepgoed
en fonteinen vol met limonade
Lange rijen met chique tafels,
overladen met chocolade
Geen armoede en ook geen rijkdom,
we zijn prinsen en prinsessen
Lakeien lopen af en aan,
er is muziek en danseressen
Alle mensen zijn gelukkig,
en ze dansen hand in hand
Mama daar wil ik voor altijd wonen,
dat is mijn beloofde land